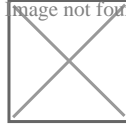

Ο Άγιος μάρτυς Ερμείας

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Στις 31 Μαΐου γιορτάζει ένας πολύ γενναίος αξιωματικός του Ρωμαϊκού στρατού. Χριστιανός. Ο Ερμείας. Ο άνθρωπος του Ερμή. Ήταν στα Κόμανα της Καππα-δοκίας. Τον 1^ο μ.Χ. αιώνα, λένε οι ιστορικοί, η Καππαδοκία είχε τελείως εξελληνιστεί, ένεκα του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Γι' αυτό και από εκεί μεγά-λοι Ιεράρχες, ο Μέγας Βασίλειος, ο Γρηγόριος Νύσσης, ο Γρηγόριος ο Νανζιανζηνός και Θεολόγος και τόσοι άλλοι. Και μέχρι σήμερα η Καππαδοκία φιλο-ξενεί κρυπτοχριστιανούς αμέτρητους. Κι ας γίνει κάτι με την Τουρκία, να δείτε πόσοι χριστιανοί θα ξεπεταχθούν και πόσοι θα φανούν πια ότι είναι γενναία παλληκάρια του Χριστού, που ήταν στον Σταυρό του Κρυφού Σχολείου και του κρυπτοχριστιανισμού.

Εκεί, λοιπόν, ήταν στρατιώτης ο Ερμείας. Και ομολογούσε την ιδιότητά του σ' όλους. Αλλά ήταν τόσο γενναίος, τόσο ευγενικός, τόσο υπέροχος, που κανείς δεν μπορούσε να του βάλει χέρι. Κι όταν γέρασε, πια, και λευκάνθηκαν τα μαλλιά του, και τότε ομολογούσε με περισσότερη, έτσι, πίστη, την αγάπη του στον Χριστό. Και κάποιος ανόητος εκεί, στα χρό-νια του Αντωνίνου, του ευσεβούς, 161 μ.Χ., στο 2^ο αιώνα, ονόματι Σεβαστιανός ανθύπατος, συνέλαβε τον Ερμεία. Και τον οδήγησε στο μαρτύριο κατευ-θείαν. Και του είπε: «Τόσα χρόνια, βρε, μας βασα-νίζεις με την πίστη σου και τη ζωή σου. Δεν μπορούμε να σε βλέπομε. Είσαι βαρύς και βλεπόμενος.»

Και ἄρχισαν τὰ βασανιστήρια. Καὶ λέει τὸ Συναξάριο τοῦ ἔσπασαν τὰ σαγόνια, τοῦ ἐγδάραν τὸ δέρμα, τοῦ ξερίζωσαν τὰ δόντια, τὸν ρίξαν σὲ καμί-νι, σώζεται θαυματουργικῶς, πίνει δηλητήριο, δὲν παθαίνει τίποτα, κι αὐτός που τοῦ ἔδωσε τὸ δηλητήριο, ὁ εἰδωλόατρης, μόλις εἶδε τὸ θαῦμα, ἐπίστεψε, καὶ τοῦ ἔκοψε ὁ ἀνθύπατος τὸν λαιμό κι ἐγένε μάρτυς, νέα βασανιστήρια, νὰ μὴ σὰς τὰ λέω, τὰ γρά-φει, τὰ ἔχω ἐδῶ, τὰ λέει καὶ τὸ Συναξάριο, νὰ τ' ἀφήσουμε, καὶ στο τέλος πια, ἀφού τὸν ἔκανε μὴ πληγή, τὸν κρέμασαν κατακέφαλα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, μήπως βάλει μυαλό. Καὶ στο τέλος ἐκεῖνος, με θαυ-μαστή γαλήνη καὶ υπομονή, ἀντεχε ὅλους τοὺς δριμύτατους καὶ φοβερότατους πόνους, με τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀφού ἐξευτέλισε καὶ τὸν ἀνθύπατο καὶ τὰ εἰδῶλα καὶ τὰ ψέματα καὶ τὰ πάντα καὶ τὰ βασανιστήρια, τοῦ ἀπέκοψαν τὴν τιμὴ κεφαλὴ καὶ ἀνέβη-κε στὸν παράδεισο.

Σήμερα δὲν ἔχομε διωγμούς, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀλλὰ ἔχομε τὶς ἀνιάτες ἀσθένειες. Που λειτουργοῦν, ὅπως λειτουργοῦσαν οἱ Νέρωνες καὶ οἱ Καλιγούλες καὶ οἱ ὑπόλοιποι. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα γεμίζει ὁ παράδεισος με τοὺς νεομάρτυρες τῶν ἀνιάτων ἀσθε-νειῶν. Νὰ πούμε ὅτι εἶναι Κάι εὐλογία αὐτό; Εἶναι καὶ εὐλογία

αυτό. Γιατί μ' όλα αυτά ο Χριστός μάς ετοιμάζει για τον παράδεισο και για τη Βασιλεία Του.

(Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης, Εαρινό Συναξάρι, τ. Β΄, σ. 169-171)